

¿Qué passaria, si els partits independentistes comptaven al Parlament?

Les novel·les, els vídeos, havien presentat una Catalunya on els independentistes aconseguien la força majoritària al Parlament. *El complot dels anells* havia previst una Barcelona olímpica on la voluntat independentista era majoritària. Fins i tot el vídeo de la campanya electoral d'ERC presentava una Catalunya independent conjuntament amb Escòcia. Ningú no havia previst aquell altre moment. Aquell en què les pomes comencen a madurar. Els finals triomfants sempre són més fàcils d'imaginar, fins i tot pels que no estan per novel·les roses.

UNA SORPRESA QUE PODIA ESDEVENIR UN DALTABAIX

Però, la nit del 15 de març havia donat sorpreses possibles. D'aquelles que fan que els partits minoritaris passin a tenir un gran titular. Convergència i Unió havia perdut la majoria absoluta, però les lletres grans eren per a ERC i Catalunya Lliure. Els independentistes havien aconseguit superar totes les previsions. ERC aconseguia 15 diputats i Catalunya Lliure 3.

La perplexitat era general. L'eufòria independentista d'ERC després de les eleccions municipals s'havia anat diluint durant el mig any abans de les eleccions. CiU i el PSC havien posat el senyal de màxima alerta davant la campanya "Els Ajuntaments per a la Independència" propulsada per ERC havia frenat els seus possibles resultats. Després les aigües havien quedat més manses. Les enquestes només auguraven un increment d'un diputat per a ERC. Catalunya Lliure, amb una campanya mínima, semblava conformar-se a ser un referent nacional.

Els grans partits estaven tranquils. L'independentisme no era un perill que pogués desestabilitzar el joc establert. Però ara el resultat de les urnes ho modificava tot.

Convergència havia vist com s'havia ensorrat, sense haver-ho previst, la seva majoria absoluta. De 69 diputats passava a tenir-ne 63. El PSC amb 40 escons, només en perdria dos, però era una regressió decisiva. Iniciativa per Catalu-

nya es quedava amb vuit diputats, i en perdia un. Només el PP mantenia les seves posicions intactes, conservava els seus sis diputats Un daltabaix, petit si es vol, però una transformació profunda. Per primera vegada es manifestaven a les urnes els anhels d'independència, que fins aleshores només s'havien vist reflectits en els sondatges d'opinió.

La primera reacció de Jordi Pujol va ser de rebaixar-ne la importància. Obiols, en canvi, va aprofitar les primeres declaracions per tirar el primer cable a Pujol per fer un pacte de govern amb CiU.

Colom saludant-se a l'entrada del Parlament revelaven una certa inquietud. Era com si en l'aire hi hagués encara una certa malfiança, provocada mesos abans, quan Pere Bascompte i un grup de militants de Catalunya Lliure havien entrat a formar part de les files d'ERC. Tots dos van encaixar les mans.

DE LA PRESÓ AL PARLAMENT

Era la primera vegada que un valencià era diputat del Parlament de Catalunya i també era la primera vegada que una independentista empresonada, Núria Cadenas, entrava al Parlament. La incògnita sobre si Cadenas podria ser present o no a la sessió d'investidura es va mantenir fins a l'últim moment. Finalment va anar directament de la presó de Saragossa al Parc de la Ciutadella, custodiada per la policia espanyola.

ESTRUCTURAR L'INDEPENDENTISME

Per als dos polítics independentistes començava també una nova etapa. ERC, amb molta experiència en el Parlament, sabia que qualsevol pacte podia costar-li car. La seva estructura de partit era encara feble i podia ser sensible a qualsevol sotragada. Catalunya Lliure, encara ho tenia més difícil, però era la primera ocasió que el vent li bufava de cara.

La independència, la unitat nacional dels Països Catalans, formarien més que mai part del lèxic parlamentari. La caparra del triomf desapareixeria ràpidament. L'aliança PSC-CiU podia ser demolidora. Calia convertir el Parlament en una autèntica caixa de ressonància del les llibertats nacionals. Iniciativa per Catalunya, una vegada més, es trobava en una situació difícil, si no s'alineava amb l'esquerra nacional.

Però el procés decisiu tenia lloc fora del Parlament. Donar cos a aquest vot. No es presentava gens fàcil. L'independentisme havia aconseguit la majoria d'edat. La vida adulta implicaria molts canvis. Sobreviure-hi era també un repte.

Assumpció Maresma

Àngel Colom no es cansava de dir que la República Catalana era més a prop. Josep Guia, de Catalunya Lliure, recordava que Núria Cadenas, que havia sortit diputada era a la presó. Les primeres declaracions. Totes fetes des de la sorpresa.

MADRID REACCIONA

L'endemà la premsa de Madrid no va poder amagar el seu pànic. Colom i Guia compartien foto amb Pujol. Obiols es veia en el difícil paper de calmar els ànims espanyols. El joc d'aliances no era gens fàcil. Però, encara ho era menys, amagar la incertesa que creava aquesta radicalització nacional del vot. La independència no es posaria a votació, però sí que es creava per primera vegada un tall definitiu respecte al discurs nacional. L'independentisme, fins i tot el més radical, havia deixat de ser marginal. I això, a Madrid, no li havia agradat gens. Segons ells, el responsable d'aquest resultat era Pujol.

El dia de la investidura les posicions eren clares. Tots dos partits es votarien a si mateixos. Però les imatges de Guia i